

Att växa i tro

Joh 17:9-17; Jes 57:15-16; Gal 5:13-18

Den som följer kyrkoårets rytm påminns varje år om att tron inte är statisk, den förändras. Vi får möjlighet att ge utrymme för trons växt i våra liv. Söndagens tema är *Att växa i tro*. Vi uppmuntras att låta de goda rötterna söka sig djupare så att livets näring får föra oss i rätt riktning mot växt och mognad. Med växten får vi erfara att tron förädlas. Att den för oss allt närmare centrum där tilliten blir levande. Den kristna tron kan ju även stavas *tillit* och vi är kallade att växa i tillit till Honom som är "trons upphovsman och fullkomnare" (Heb 12:2).

Därför är det inte så dumt att vi som församling vägleds av den vision som lyder:

Vi vill att vår gemenskap skall vara en öppen miljö för växande, där vi ger Gud utrymme att verka i våra liv som enskilda kristna och som församling, så att Jesus Kristus blir tydlig i oss och i samhället.

Visionen uttrycker vikten av det öppna livets hållning där Gud tillåts utföra sitt verk i oss. Helt i linje med Paulus ord i dagens epistel: *låt er ande leda er* (Gal 5:16). Då händer det saker. Då växer vi. Till vadå? Till Jesu Kristi likhet och ett liv i försoningens kärleksfulla tjänst. Det är vår kallelse. Med öppna händer, öppen famn, ja, ett öppet hjärta välkomnar vi Honom i våra liv och Fadern kan då teckna Sonens bild i oss och det är en vacker bild. En kärlekens bild.

När vi nu inte har möjlighet mötas till fysisk gudstjänst kan vi be att det är bilden av Sonen som får framträda än mer när vi väl kan mötas till gudstjänst. Vi kan be att bilden av enskilda människor ska få stå tillbaka till förmån för bilden av livets Herre, Jesus Kristus. Med Johannes Döparens ord: *Han måste bli större och jag mindre* (Joh 3:30). Det betyder inte att du och jag uttraderas. I kärleksrelationen mellan Gud och människa finns hela tiden ett tydligt *jag* och ett tydligt *du*. Kärlekens Gud utplånar inte ditt jag. Han ser dig i kärlek och i den blicken blir ditt jag tydligt medan allt som inte hör dit förbleknar.

Trons växt är paradoxal. När vi växer i tro så dör vi. Vi dör bort från självcentreringens förbannelse. Men bilden av vårt sanna jag växer fram. Anden får sakta men säkert allt större utrymme i våra liv. Vi vänder blicken bort ifrån oss själva mot Kristus och vi får skörda Andens frukter i våra liv. Allt detta är möjligt om vi inser att verket framförallt är Guds, inte vårt. Att Han håller allt i sin hand och är närvarande hos den modlöse och försagde. Ja, att Han är villig att ge mod och kraft till dessa, som Jesaja påminner oss om idag. Vår uppgift är överlåtelse, förtröstan, tillit. Det är så vi växer i tro.

När vi möts till gudstjänst övar vi oss i detta. Vi tränar på att skärpa blick och hörsel så att Guds närvaro och Hans tilltal kan bli tydligt för oss. Med visionens ord: *...vi ger Gud utrymme att verka...* Men den möjligheten finns också i vår vardag. Vi får träna på att ge Gud utrymme. Vi får skapa utrymme för det livgivande och förvandlande Gudsmötet alltid och överallt. Vi får överlåta oss till Guds Andes ledning vare sig vi möts till fysisk gudstjänst eller praktiserar social distansering i virustid.

Vad upptäcker vi då? Kanske vi drabbas av en förnyad kallelse till tjänst? En kallelse att vara en Guds profet i en förvirrad tid. En nutida Jesaja som får trösta men också vägleda. Den gammaltestamentlige Jesaja framträdde i en tid då det utvalda folket näst intill uttömt Guds tålmod genom att gång på gång gå sina egna vägar. Som Guds röst var detta något han protesterade mot. Genom sin blotta närvaro profeterade han mot det andliga förfallet. Det skulle komma en Herrens dag med dom över allt stolt och övermodigt, menade han. Men till talet om dom lades också talet om möjlighet till befrielse. Det blir tydligt i dagens GT-text.

Namnet Jesaja betyder *Herren frälsar* eller *Herren är frälsning*. Något som pekar fram mot Honom som skulle komma. Namnet Jesus knyter an till hebreiskans *Jeshua* eller *Joshua* vilket också betyder *Herren frälser* eller *Herren är frälsning*. Gud går inte till rätta för evigt. Han vredgas inte ständigt. Jesu namn vittnar om att Han bar människornas syndaskuld upp på korset. Han dog i människornas ställe. Jesaja pekar fram mot Jesus, den Herre som räddar.

Jesajas beskrivning av den lidande Messias, Herrens tjänare, har gett Jesaja namnet "den evangeliske profeten". Tätt bakom domens budskap följer evangeliet, det glada budskapet. Gud, den Helige, går till rätta med det som inte är rätt, men frälsning, befrielse, upprättelse erbjuds den som omvänder sig. Herren är frälsning och Han bekänner sig till den förkrossade och den ödmjuka, till den som vill vandra livets väg och så växa i tro.

Vi uppmuntras idag att beträda denna frihetens väg och att göra det i tro för frihetens väg kan ibland vara något otydlig. Vågar vi gå den? Ja, det vågar vi. Vi vilar i trygga händer. Vi har inte en fullständig karta för hur vägen ser ut men vi har någon som ber för oss. Vi lyssnar till Hans bön i dag. Vi landar i evangeliet och Jesu bön för sina lärjungar. En bön om bevarande och rustande för det som skall komma. Denna bön innehåller förunderliga ord. Men bara det faktum att Han ber är uppmuntrande. Jesus ber för oss. Jesus själv är vår förebedjare. Han finns vid Faderns högra sida där Han manar gott för oss. Då vågar vi gå. Då vågar vi överlåta oss.

I vår överlåtelse till Honom blir Han förhärligad i oss. I bräckliga människor förhärligas Guds Son, härlighetens Herre. Vi blir påminna om att Hans glädje ska bli vår glädje och att Jesus har gett oss Faderns ord. Den som sätter sin tillit till detta Ord kommer att vara föremål för världens hat, men det är inget att frukta. I Ordet, som är sanningen, skall vi helgas. Tänk att umgänget med Ordet kan beskrivas som en stund av helgelse som stärker oss i mötet med världens hat! Det borde ge ny inspiration till den dagliga bibelläsningen i virustid! När vi nalkas Bibeln i vördnad så helgas vi. Vi förvandlas till Kristi likhet. Guds avbild i oss framträder och härlighetens ljus lyser i och omkring oss. Så ser överlåtelsens väg ut. Den växande trons väg.

Vi blir som de vi umgås med kan vi med rätta tjata om. I Bibelläsningen umgås vi med Kristus. I nattvarden umgås vi med Kristus, ja vi förenas med Kristus. Gemenskapen sätter spår i våra liv. Vi har inte tillgång till nattvarden välsignelser just nu, men vi har ändå tillgång till Kristus! Och i Honom får vi växa. Steg för steg,

trossteg för trossteg, sakta men säkert. Vi må vara långt från den resning i tron som trons förebilder besitter. Sådana som Jesaja eller Paulus som fortsätter att tala vägledning och uppmuntran genom historien. Men det viktigaste är inte hur långt man har kommit utan att man är på väg. Åt rätt håll. Ett steg i taget räcker långt säger de erfarna. Kanske t.o.m. hela vägen. Vi får ta några steg i dag åt rätt håll. Vi får ge Gud utrymme. Amen.